

sygn. akt VII Pa 15/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r. w W.

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o premię

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 listopada 2015 roku, sygn.. VI P 246/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1,3,4 i 5 w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powoda D. W. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
2. zasądza od powoda D. W. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1.830 zł (tysiąc osiemset trzydzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej,
3. nakazuje pobrać od powoda D. W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ kwotę 3.200 zł (trzy tysiące dwieście) tytułem opłaty od pozwu.

SSO Renata Gąsior SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.) SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16 listopada 2015 r. wydał wyrok w sprawie o sygn. akt

VI P 246/14 z powództwa D. W. przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. o premię zasądając w punkcie 1 od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.000 złotych tytułem premii za 2013 rok wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz w punkcie 2 w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Ponadto Sąd Rejonowy w punkcie 3 zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego, a w punkcie 4 nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawa Pragi-Północ w Warszawie kwotę 1200 złotych

tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony. Wyrokowi w punkcie 1 Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 12.000 złotych.

W dniu 20 maja 2014 r. D. W. wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 40.000 złotych tytułem premii wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz w dniu

26 maja 2014 r. o zapłatę kwoty 24.000 złotych tytułem premii wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 8.000 złotych odpowiednio od dnia 1 listopada 2013 r., od dnia

1 grudnia 2013 r. oraz od dnia 1 stycznia 2014 r. W odpowiedzi na oba pozwy pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że D. W. był zatrudniony w (...) S.A. w W. na stanowisku Project Manager na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu

16 sierpnia 2004 r. Początkowo była to umowa na okres próbny, która z dniem 16 listopada 2004 r. została przekształcona w umowę na czas nieokreślony. W dniu 30 kwietnia 2013 r. strony zawarły umowę o pracę, na podstawie której D. W. został zatrudniony od dnia 1 maja 2013 r. na stanowisku Dyrektora ds. Rozwoju Biznesu. Umowa została zawarta na czas nieokreślony z możliwością jej rozwiązania z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, przy czym pracodawca zastrzegł sobie prawo do zwolnienia pracownika z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia, na co pracownik wyraził zgodę. Wynagrodzenie zostało ustalone na kwotę 12.000 złotych brutto, a dodatkowo pracownikowi przysługiwała premia w miesięcznej wysokości 8.000 złotych brutto, o ile zostaną zrealizowane na poziomie 100% cele premiowe określone w Załączniku do Umowy. Strony ponadto uzgodniły, że w przypadku nieustanowienia dla pracownika celów premiowych, wstrzymania realizowanych zadań lub w innych przypadkach uniemożliwiających zrealizowanie celów i poprawne rozliczenie premii, przysługiwała mu premia miesięczna w wysokości 100% kwoty odpowiadającej premii zapisanej w umowie, wypłacana z wynagrodzeniem zasadniczym za miesiąc następujący bezpośrednio po miesiącu rozliczanym.

Dla D. W. dokonano ustalenia celów premiowych na okres jego pierwszych pięciu miesięcy pracy, przy czym pierwszy z nich miał zostać zrealizowany do dnia

20 czerwca 2013 r. a pozostałe trzy do dnia 22 września 2013 r.

Sąd I instancji ustalił, że w związku ze zmianami w Spółce nie miały miejsca zwolnienia pracowników w ramach przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W dniu 20 września 2013 r. poinformowano powoda, że pracodawca podjął decyzję o rozwiązaniu z nim stosunku pracy. Porozumienie rozwiązujące umowę o pracę przewidywało rozwiązanie z dniem 31 grudnia 2013 r. łączącej strony umowę o pracę z dnia 30 kwietnia 2013 r. na mocy porozumienia stron. Z tytułu rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia, pracodawca zobowiązał się wraz z ostatnim wynagrodzeniem za grudzień 2013 r. wypłacić pracownikowi odprawę pieniężną w wysokości 40.000 złotych brutto. Kwota ta stanowiła równowartość premii w najwyższej możliwej wysokości

8.000 złotych przysługującej pracownikowi miesięcznie za 5 miesięcy pracy. Po spotkaniu D. W. nie zostały powierzone do wykonania żadne nowe cele do czasu rozwiązania umowy. Zaproponowano mu także opuszczenie siedziby pracodawcy, jeszcze tego samego dnia i zablokowano mu konto w systemie. Stanowisko Dyrektora Działu Rozwoju Biznesu po rozwiązaniu umowy o pracę z D. W. nie zostało zlikwidowane i na to miejsce został zatrudniony nowy pracownik, któremu powierzono analogiczny zakres obowiązków i ten sam zespół. (...) S.A. w W. dokonała na rzecz D. W. w dniu 23 grudnia 2013 r. przelewu na kwotę 34738,22 złotych, w tytule wpisując „wynagrodzenie za grudzień 2013 r.”

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie powołanych dowodów. Sąd Rejonowy oparł się także na zeznaniach świadków M. C. i N. B. oraz na zeznaniach powoda poza tym, że pozostawał w przekonaniu, że kwota 40000 złotych wskazana w porozumieniu z dnia 20 września 2013 r. stanowiła dodatkowe świadczenie przyznane mu przez pracodawcę w związku z takim trybem rozwiązania umowy o pracę. Sąd Rejonowy zważył, że zeznania w/w osób były względem siebie zbieżne i wzajemnie się uzupełniały. Osoby te opisały przebieg zatrudnienia powoda

oraz okoliczności zawarcia porozumienia z dnia 20 września 2013 r. Natomiast zeznania świadka D. G. nie wniosły nic do sprawy, bowiem świadek nie pamiętał praktycznie żadnych szczegółów dotyczących okoliczności, na które był przesłuchiwany, a w pozostałej części jego zeznania opierały się, jak sam przyznał, na dywagacjach i domniemaniach. W ocenie Sądu I instancji jego zeznania były wiarygodne tylko w takim stopniu, w jakim potwierdził fakt współpracy z powodem i rozwiązanie z nim umowy za porozumieniem stron.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było uzasadnione w zakresie żądania kwoty 24.000 złotych, zaś w pozostałym zakresie było nieuzasadnione i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Rejonowego, ustosunkowując się zatem do pierwszego ze zgłoszonych roszczeń należało przede wszystkim ustalić przyczyny wypłaty powodowi kwoty 40.000 złotych określonej w porozumieniu jako „odprawa” i jaki miała ona charakter. W rozpoznawanej sprawie zdaniem Sądu Rejonowego pozwana spółka kategorycznie zaprzeczyła, by miała u niej miejsce zwolnienia grupowe, powód zaś w żaden sposób nie podważył tego stanowiska. Pracodawca wykazał, że do zaproponowania powodowi rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron skłoniło go niezadowolenie z jego pracy, przy czym do takiej formy rozwiązania umowy o pracę nie ma zastosowania art. 30 § 4 k.p., zgodnie z którym w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. W rozpoznawanej sprawie intencją pracodawcy nie było wypłacenie powodowi nagrody w wysokości 40.000 złotych. W ocenie Sądu I instancji kwota 40.000 złotych, nazwana „odprawą”, stanowiła premię dla powoda za okres pięciu miesięcy pracy. Świadczy o tym jej wysokość, brak zobowiązania po stronie pracodawcy do wypłaty odprawy powodowi, brak przyznania mu tej kwoty tytułem nagrody czy innego dodatkowego świadczenia, natomiast sama nazwa została użyta tylko ze względów podatkowych.

Odnosząc się do drugiego roszczenia powoda obejmującego okres październik-grudzień 2013 r. w ocenie Sądu, zapis stanowiący o wypłaceniu premii w kwocie 8.000 złotych miesięcznie ma zastosowanie także do okresu nieświadczenia przez powoda pracy w związku ze zwolnieniem ze strony pracodawcy z tego obowiązku. Wynika to wprost z literalnej treści umowy, w związku z czym nie ma podstaw by stosować inny rodzaj wykładni. Wobec powyższego, zwolnienie powoda z obowiązku świadczenia pracy w okresie od dnia 20 września 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynikało wyłącznie z inicjatywy pracodawcy i realizowało jego zamierzenia. W ocenie Sądu Rejonowego trudno zgodzić się z pozwaną Spółką, że taka sytuacja była dla powoda korzystna i rekompensowała mu nieosiągnięcie premii w kwocie 24.000 złotych. Sąd Rejonowy wskazał również, że powód nie zrzekł się prawa do premii na mocy pkt 7 porozumienia i nie mógł skutecznie tego zrobić, gdyż zgodnie z treścią art. 84 k.p., pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę, a ewentualne złożenie przez niego oświadczenia o tej treści byłoby sprzeczne z ustawą i jako takie nieważne. W ocenie Sądu I instancji reguły wyliczania premii powoda zostały precyzyjnie określone, w związku z czym premia ta miała charakter roszczeniowy, jak również umowa o pracę powoda przewidywała wypłatę mu premii w pełnej wysokości także w sytuacji niezawinionego nieustanowienia celów premiowych na podstawie pkt 14 Załącznika nr 1.

Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd Rejonowy w pkt 3 wyroku zasądził od pozwanej Spółki (jako strony przegrywającej) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie, kwotę 1.200 złotych tytułem nie uiszczonej opłaty od pozwu. Zasądzona kwota stanowi 5% zasądzonej od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., znosząc koszty zastępstwa procesowego między stronami, biorąc pod uwagę uwzględnienie i oddalenie powództwa w porównywalnych częściach – pkt 4 wyroku.

Sąd Rejonowy wskazał również, że nadanie wyrokowi w pkt 1 rygoru natychmiastowej wykonalności co do jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda znajduje oparcie w treści art. 477² § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku z dnia 16 listopada 2015 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wniosła pozwana Spółka zaskarżając go w części dotyczącej: zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 24.000 złotych tytułem premii za 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, zniesienia wzajemnie kosztów zastępstwa procesowego oraz obciążenia pozwanej spółki kwotą 1.200 złotych tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony. Apelujący na podstawie przepisu art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów: art. 233 §1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadą wszechstronnej i swobodnej oceny dowodów analizę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i bezzasadne uznanie przez Sąd I Instancji, że zapis pkt 14 Załącznika nr 1 do umowy o pracę Powoda "ma zastosowanie także do okresu nieświadczenia przez powoda pracy w związku ze zwolnieniem go (...) z tego obowiązku ", oraz, że wprost z literalnej treści zapisu pkt 14 Załącznika nr 1 do umowy o pracę powoda wynika, iż wolą stron było uregulowanie uprawnienia pracownika do otrzymania premii w sposób, iż niezależnie od okoliczności, prawo do tej premii będzie pracownikowi przysługiwało także w okresie kiedy nie tylko nie realizuje on jakichkolwiek Celów Premiowych, ale także w sytuacji nieświadczenia przez niego pracy w ogóle oraz art. 100 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie, ponieważ zasady słuszności sprzeciwiają się wzajemnemu zniesieniu kosztów ze względu na istnienie znacznej różnicy kosztów poniesionych przez każdą ze stron oraz różnicy w kosztach, które każda ze stron powinna ponieść wskutek wyniku sporu biorąc pod uwagę uwzględnienie i oddalenie powództwa w nieporównywalnych częściach, tj. 62,5% wygrana pozwanej w stosunku do 37,5 % wygranej powoda.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty pozwana Spółka wniosła o zmianę wyroku Sądu I Instancji poprzez oddalenie powództwa w zakresie żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 24.000 złotych tytułem premii za okres od dnia 1 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., w którym powód nie świadczył w ogóle pracy na rzecz pozwanej oraz o odmienne rozstrzygnięcie o kosztach procesu poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się być zasadna w całości.

Na wstępie należy wskazać, że postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed Sądem I instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty apelacyjne pozwanego koncentrowały się wokół prawidłowego zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. i art. 100 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, to jest art. 65 § 2 k.c. Sąd Okręgowy na marginesie wskazuje, że powództwo w zakresie jakim Sąd Rejonowy oddalił powództwo w pozostałym zakresie, nie było przedmiotem kontroli instancyjnej, gdyż od powyższego rozstrzygnięcia nie został złożony środek zaskarżenia.

Na podstawie zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy zbadał zasadność zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 24.000 złotych tytułem premii za 2013 rok wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, zniesienie wzajemnie kosztów zastępstwa procesowego, nakazanie pobrania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie kwotę 1200,00 złotych tytułem opłaty od pozwu oraz nadanie wyrokowi w punkcie 1 rygору natychmiastowej wykonalności do kwoty 12.000 złotych.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, natomiast jego ocena była nieprawidłowa i wykraczała poza granice wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgodnie z którym, „zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi, może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże przekroczenie swobody sędziowskiej w zakresie powyższych kryteriów” (por. wyrok z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1501/14).

Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił prawidłowo ustalony stan faktyczny, czym naruszył art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z ustaleniami Sądu Rejonowego, powód otrzymał rekompensatę w postaci premii w wysokości 40.000 złotych brutto za okres maj-wrzesień 2013 r. W umowie łączącej powoda ze Spółką istniał zapis, że w przypadku wykonania planu w 100% należy mu się premia w kwocie 8.000 złotych brutto miesięcznie. Zatem dokonując matematycznych wyliczeń należy uznać, że kwota 40.000 złotych brutto wskazana w porozumieniu rozwiązującym umowę o pracę stanowiła w istocie premię 8.000 złotych pomnożona razy 5 miesięcy, co dało kwotę 40.000 złotych. Sąd Rejonowy nieprawidłowo dokonał oceny materiału dowodowego w zakresie decyzji pracodawcy odnoszącej się do zakończenia z powodem stosunku pracy. Z analizy akt sprawy, a także na podstawie zeznań świadków jednoznacznie wynika, że powód wyraził zgodę na rozwiązanie stosunku pracy i na wypłacenie 40.000 złotych brutto. Powód wyraził także zgodę na zwolnienie go z obowiązku świadczenia pracy w okresie do 31 grudnia 2013 roku wskazanym w porozumieniu.

Sąd Okręgowy podzielił argumentację skarżącej Spółki, że zgodnie z art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. W toku postępowania strony odmiennie interpretowały zapis pkt 14 regulaminu premiowania. Zdaniem Sądu Okręgowego zawarte porozumienie i jego treść w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje ustalenia, jakie zostały uzgodnione między stronami. Strona pozwana rozważała możliwość wręczenia powodowi wypowiedzenia umowy o pracę, jednakże doceniając zaangażowanie w sprawy Spółki i pracę powoda w czasie ponadnormatywnym zaproponowała powodowi zawarcie porozumienia mimo oceny, że powód nie odpowiada wymaganiom pracowniczym, co stało się przyczyną ustania stosunku pracy. Sąd zauważa, że powód nie złożył następnie oświadczenia o uchyleniu się od skutków zawartego porozumienia, a wobec tego porozumienie było wiążące dla obu stron. Wobec tego domaganie się przez powoda premii w kwocie 24.000 złotych za okres wypowiedzenia, nieświadczenia pracy i braku praktycznej możliwości realizowania ewentualnych celów premiowych wynikających z umowy o pracę i załącznika nr 1 do umowy o pracę jest niezasadne. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w nieprawidłowy sposób dokonał interpretacji zapisu pkt. 14 załącznika nr 1 do umowy o pracę regulującego sytuację, w której nie ustanowiono dla pracownika celu premiowego, które miałby wykonywać i wobec tego nie uzyskał premii. Zdaniem Sądu Okręgowego nie było możliwe ustalenie dla powoda jakichkolwiek celów premiowych, skoro został on za swoją aprobatą zwolniony z obowiązku świadczenia pracy do końca trwania umowy. Bliższa analiza pkt. 14 załącznika nr 1 do umowy o pracę w oparciu o ustalony prawidłowo przez Sąd Rejonowy stan faktyczny wskazuje także, że nie wstrzymano powodowi realizacji zadań wynikających z umowy o pracę, ani też nie zaistniały inne przypadki uniemożliwiające powodowi zrealizowanie celów premiowych.

Sąd Okręgowy doszedł ponadto do wniosku, że porozumienie zawarte przez strony nie naruszyło dyspozycji art. 84 kp. nawet jeżeli przyjąć, że w § 7 ust. 1 umowy o pracę premia została przewidziana premia w kwocie 8.000 złotych. Nie jest to jednak wynagrodzenie, którego powód nie mógł się zrzec lecz dodatkowe świadczenie uzależnione od zrealizowania w 100% celów premiowych określonych w załączniku do umowy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 złotych na podstawie przepisu § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku, zasądzając od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.830 złotych. Na kwotę tą złożyła się kwota 30 złotych tytułem opłaty od apelacji w myśl art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) oraz kwota 1.800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w myśl § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

W punkcie 3 wyroku Sąd orzekł o pobraniu od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwoty 3.200 złotych tytułem opłaty sądowej zgodnie z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Powód bowiem wniósł 2 pozwy w odstępie 3 dni, jednak wymagalne roszczenia mogły i powinny być (zdaniem Sądu Okręgowego) wniesione w jednym pozwie, bez rozdzielania na 2 roszczenia, które pojedynczo nie podlegały opłacie sądowej. Skoro obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania zarządzeniem z dnia 8 sierpnia 2014 roku (sprawa VI P 247/14),

a kwota roszczenia wyniosła 64.000 złotych, zatem Sąd Okręgowy nakazał pobrać od powoda 5% od faktycznej wartości przedmiotu sporu. Nawet jeżeli nie zaistniały przesłanki z art. 130³ § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy powinien wezwać powoda do uiszczenia stosownej opłaty sądowej.

SSO Renata Gąsior SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Zbigniew Szczuka

Zarządzenie:(...)